پیامبر صلی الله علیه و سلم پس از آنکه سورۀ {إِذَا جَاءَ نَصْرُ اللَّهِ وَالفَتْحُ} بر ایشان نازل شد، هیچ نمازی نخواندند مگر آنکه در آن می‌فرمودند: «سُبْحَانَكَ رَبَّنَا وَبِحَمْدِكَ اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي

از ام المؤمنین عایشه رضی الله عنها روایت است که گفت: پیامبر صلی الله علیه و سلم پس از آنکه سورۀ {إِذَا جَاءَ نَصْرُ اللَّهِ وَالفَتْحُ} بر ایشان نازل شد، هیچ نمازی نخواندند مگر آنکه در آن می‌فرمودند: «سُبْحَانَكَ رَبَّنَا وَبِحَمْدِكَ اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي» یعنی: «پروردگارا، تو پاک و منزهی و با ستایش تو [تو را تسبیح می‌گویم]، خداوندا، مرا بیامرز». و از ایشان (عایشه) روایت است که گفت: رسول خدا صلی الله علیه و سلم در رکوع و سجودشان بسیار می‌فرمودند: «سُبْحَانَكَ اللهُمَّ رَبَّنَا وَبِحَمْدِكَ، اللهُمَّ اغْفِرْ لِي» یعنی: «خداوندا، پروردگارا، تو پاک و منزهی و با ستایش تو [تو را تسبیح می‌گویم]، خداوندا، مرا بیامرز»، و با این کار، [دستور] قرآن را تأویل (و اجرا) می‌کردند».

[صحیح است] [بخاری و مسلم در روایت آن اتفاق دارند]

ام‌المؤمنین عایشه رضی الله عنها خبر می‌دهند که پیامبر صلی الله علیه و سلم هنگامی که سورۀ {إذا جاء نصر الله والفتح} بر ایشان نازل شد، قرآن را تأویل (و اجرا) کردند و به فرمانبرداری از امر خداوند متعال در این سخنش که {فسبح بحمد ربك واستغفره} (پس با ستایش پروردگارت او را تسبیح گوی و از او آمرزش بخواه)، شتافتند. پس در حال رکوع و سجود در نمازشان بسیار می‌فرمودند: «سبحانك» تو را از هر نقصی و از آنچه شایستۀ تو نیست، پاک و منزه می‌دانم، «اللهم ربنا وبحمدك» با ثنای پسندیده‌ای که به خاطر کمال ذات، صفات و افعالت بر توست، «اللهم اغفر لي» خداوندا گناه مرا محو کن و از آن درگذر.

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/5212